

[C. O. Pedersen.]

Ministerens sociale Betragtninger er ikke saa lidt bedre end hans Skattebetragtninger. Jeg tror, at Ministeren kom til det Resultat, at Arbejderne betaler indtil 15 pCt., og hvad de betalte, var meget sammenlignet med andre. Hvis den højtærede Minister interesserede sig for det, kunde jeg nok skaffe Ministeren tilstrækkeligt Materiale til at bevise, at det var meget smaa Procenter i Forhold til, hvad mange andre har betalt i mange Aar.

Og Ministerens Betragtning om, at Arbejderklassen bærer den indirekte Beskatning, holder slet ikke Stik. Ministeren læste op en hel Liste over alle disse Millioner i Chokoladeskat, Spiritusskat, Kaféskat o. s. v., for slet ikke her at tale om Tolden. Og han søgte at forklare, at disse Udgifter bæres af Arbejderklassen, han sagde i alt Fald, at de bæres fortrinsvis af Arbejderklassen.

Men det er ikke rigtigt. Det er en Kendsgerning — i alt Fald er der ikke mig bekendt andet —, at der ikke er noget Land, hvor de indirekte Skatter hviler i den Grad paa Luksus som her i Landet. Jeg ved nok, at en af den højtærede Ministers Kolleger fortalte den danske Rigsdag, at Hummer og den Slags Ting var Allemands Spise nu om Stunder. Men saadan er det alligevel ikke, det er ikke den danske Arbejderklasse, der nyder alt det, der fylder de 200 Mill. Kr. aarligt i den danske Statskasse. Og med Hensyn til Tolden er Forholdet jo heller ikke anderledes. Vi har en Luksustold, som intet andet Land har Magen til. De Bagateller, der findes der, om hvilke man kan sige, at de hviler paa Arbejderklassen, er saa lidt, at der ikke kan findes nogen virkelig Begrundelse af Ministerens Betragtninger.

Naar Ministeren saa kom til Konklusionen, er jeg enig med ham i, at Arbejderne ikke kan bære en Forsikring, der er ikke Tale om, at Arbejderne her i Landet er i Stand til at bære den foruden det, de har i Øjeblikket, de kan ikke bære Folkeforsikring i forsikringsmæssig Forstand, det er ganske udelukket. Derfor har der heller ikke nogen Sinde her i Landet, og saa vidt mig bekendt heller ikke andre Steder, været Tale om en Folkeforsikring, uden at der samtidig var et større eller mindre Understøttelsesmoment med. Derfor bliver det stadig væk et Skøn ogsaa for Forsikringstilhængerne, hvor stort dette Understøttelsesmoment skal være.

Med Hensyn til Ministerens Skatte-

betragtninger forekommer de mig at indeholde en temmelig stærk Bebrejdelse mod den højtærede Ministers Kollega, Finansministeren. Socialdemokratiet har først regeret to og et halvt Aar, og nu i anden Omgang har de næsten et Aar bag sig, og i al den Tid har den højtærede Finansminister ikke lagt to Straa over Kors for at lette den indirekte Beskatning, som den højtærede Socialminister mener tynger paa Arbejderbefolkningen. Det eneste, der er sket, er, at der i sin Tid udløb en Lov, man husker Sveskeloven; men ellers er der ikke sket noget. Faktum er, at den højtærede Finansminister staar som Udgiver af alle de Skattelove og Toldlove, som vi har den Dag i Dag.

I den Tale, som den højtærede Minister holdt, og hvor han nu vilde tvinge Folk af de bedre stillede til at gaa frivillig med, fremsatte han en Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen gentog. Baade Ministeren og det ærede Medlem sagde: Hvorfor skal de velstillede ikke ogsaa betale for at sikre deres Alderdom? Jeg ved ikke, om det just var Ordene, men det var Tanken.

For det første foreligger der ikke her noget om, hvor meget de velstillede gør for at sikre deres Alderdom. Hvis den højtærede Minister vilde føre virkelige Argumenter i Marken her, maatte han have gennemsogt alle Livsforsikringsselskabernes Portefeuller for at se, hvad de velstillede, det vil her sige Folk, der er velstillede i den Forstand, at de ikke glider ind i den statsunderstøttede Del af Sygeforsikringen, betaler for at sikre sig deres Alderdom; men det ved den højtærede Minister i Virkeligheden slet ikke noget om.

Men det forekommer mig i det hele taget, at Ministerens Logik brister noget, naar han vil have de velstillede til nu gennem Invalideforsikringen at sikre sig deres Alderdom. Navnlig maa jeg maaske have Lov til at foreholde den højtærede Minister et Citat, som han brugte, af tidligere Landstingsmand Sonne — det er muligt, jeg tager fejl, at det var fra en af de Bøger, Ministeren citerede —, og hvorved Ministeren gik ind paa den Betragtning, at hver Tid skal sørge for sine gamle, det vil jo sige, at de velstillede i Øjeblikket gennem deres Skatter er med til at sørge for de gamle, vi nu har. Nu er det meget muligt, at naar den Tid kommer, da de, der nu er unge, er blevet gamle og muligvis skal nyde Aldersrente, vil mange af dem, der nu hører til de daarligere stillede, høre til